

L'àvia Saturna

Lourdes Campuzano

La meva àvia es deia Saturna i jo sempre vaig pensar que li havien posat aquest nom perquè venia d'un altre planeta.

Cada estiu, quan acabàvem les classes, anàvem a visitar-la. La meva àvia vivia molt lluny de casa nostra. Tant lluny que per anar-hi hi havíem de passar asseguts en el cotxe hores i hores recorrent una carretera que semblava que no s'acabava mai.

La meva àvia vivia en un lloc que ben bé semblava d'un altre món, en un poble molt petit de carrers estrets on no hi havia parcs per jugar, ni supermercats, on no hi havia cinema, ni teatre, ni piscina...

Les cases també eren ben estranyes! No tenien cuina i la meva àvia havia de cuinar al terra, en una foguera que preparava amb branquetes.

A la casa de la meva àvia tampoc hi havia banyera i cada cop que ens havíem de banyar, l'àvia treia per la finestra una màniga i ens ruixava d'aigua mentre nosaltres corríem rient amunt i avall. I tampoc hi havia nevera, ni rentadora, ni calefacció, ni aire condicionat, ni ordinadors...

Però, malgrat que al poble de la meva àvia no hi havia ni parcs per jugar, ni supermercats, malgrat que no hi havia cinema, ni teatre, ni piscina... a mi em semblava el millor lloc del món...

Perquè hi havia un riu on ens banyàvem cada tarda i on podíem veure peixos de tots colors i mides; perquè estava envoltat de boscos on corrien lliurement animals que a la meva ciutat només podíem veure al zoo; i també n'hi havia horts on vam descobrir que els tomàquets que compràvem al mercat venien de la terra! Només calia plantar una llavor, regar-la i esperar que passessin els dies... Era com màgia!

Un dia els meus pares em van dir que ja no podríem tornar a veure a la meva àvia perquè s'havia anat al cel. Vaig pensar que segurament va escapar-se a fer un volt per conèixer altres planetes i s'ho va passar tant bé que se'n va oblidar del camí de tornada.

El Mohamed, el Youssef i l'Unga m'han explicat que les seves àvies també viuen molt lluny de Barcelona, en un lloc anomenat Àfrica, i que de vegades van a veure-les. Estic segura que tornen a casa amb la mateixa sensació que jo tenia quan anava a veure la meva àvia: amb la sensació d'haver trepitjat un altre planeta.

Per això ens hem fet amics, perquè encara que semblen molt diferents, tenim moltes coses en comú.

